

Milióny
predaných výtlačkov!
Medzinárodný
bestseller, predloha
filmového
trháku.

365 DNÍ

BLANKA LIPÍŇSKA

IKAR

BLANKA LIPÍŇSKA

365
DNÍ

Preložil Ladislav Holíš

IKAR

Blanka Lipińska
365 DNI

Copyright © Blanka Lipińska
Translation © 2021 by Ladislav Holiš
Cover © Edipresse Polska
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z poľského originálu 365 dni
(Edipresse Książki, Poland 2018)
preložil Ladislav Holiš.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2021
ako svoju 1 734. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7937-7

1. KAPITOLA

„Massimo, vieš, čo to znamená?“

Otočil som hlavu k oknu a zadíval sa na oblohu. Ani jediný mráčik. Až po chvíli som prešiel pohľadom na ostatných.

„Prevezmem spoločnosť, či sa to Marenteho rodine bude páčiť, alebo nie.“

Vstal som. Aj Mario s Domenicom sa nenáhlivo zdvihli a vykročili za mnou. Bolo to príjemné stretnutie, hoci trochu dlhé. Mužom v miestnosti som potriasol ruku a pobral sa k dverám.

„Chápeš, tak to bude pre všetkých najlepšie.“

Zdvihol som ukazovák.

„Ešte mi za to poďakuješ.“

Vyzliekol som si sako a rozopol ďalší gombík na čiernej košeli. Na zadnom sedadle príjemne vychladeného auta som si užíval ticho.

„Domov,“ prikázal som šoférovi a pustil sa do neprečítaných správ v mobile.

Väčšinou šlo o obchodné záležitosti, no jedna esemeska bola od Anny: „Som vlhká, zaslúžim si potrestať.“ Penis sa mi netrpezlivo zahniezdil. Hneď som si ho so vzdychnutím mocne stisol. Samozrejme, moja priateľka sa dovtúpila, ako

sa budem cítiť. Predpokladala, že náročné stretnutie ma rozhodí. Dobre vedela, ako mi zlepšiť náladu. „O ôsmej nech si pripravená,“ odpísal som stroho. Svet za oknami auta potemnel a ja som zavrel oči.

Znovu som ju videl. Vták mi okamžite stvrdol na kameň. Preboha, zbláznim sa, ak ju nenájdem. Od nehody uplynulo už päť rokov. Päť dlhých rokov – ako povedal lekár – od zázraku. Od mojej smrti a zmŕtvychvstania. Celý ten čas sa mi snívalo o žene, ktorú som v skutočnosti nikdy nevidel. Poznal som ju len z predstáv. Zjavila sa mi, keď som ležal v kóme. Cítil som vôňu jej vlasov, jemnú pokožku – priam som sa jej dotýkal. Vždy keď som sa miloval s Annou alebo s inou ženou, miloval som sa s ňou. Volal som ju jednoducho Dáma. Bola mojím prekliatím, skazou i spásou.

Auto zastalo. Schmatol som sako a vystúpil. Na pristávacej dráhe ma už čakal Domenico s Mariom aj chlapi, ktorých som vzal so sebou. Možno som priveľmi opatrný, no občas nie je na škodu vyceriť zuby na zastrašenie protivníka.

Pozdravil som pilota a usalašil sa v mäkkom kresle. Zanedlho mi letuška priniesla whisky s kockou ľadu. Pozrel som na ňu. Vedela, čo mám rád. Prázdny pohľadom som si ju premeriaval. Dievča očervenelo, vzápätí sa vyzývavo usmialo. *A vlastne prečo nie?* pomyslel som si a energicky vstal.

Zdrapil som prekvapenú stevardku za ruku a ťahal ju do súkromnej časti lietadla.

„Štartujte!“ zavolať som na pilota a zavrel za sebou dvere, za ktorými som sa ocitol sám s dievčinou.

Chytil som ju za krk, ráznym pohybom ju otočil k sebe a oprel o stenu. Vypeštila na mňa oči. Prisal som sa jej na ústa a zahryzol jej do spodnej pery. Zaúpela. Ruky jej voľne viseli pri tele. Dívala sa mi do očí. Potiahol som ju za vlasy

a zaklonil jej hlavu. Privrela viečka a znova zastonala. Bola pekná, vyžarovalo z nej čosi dievčenské – krása bola mojou slabosťou aj kritériom pri výbere personálu.

„Na kolená,“ zavrčal som a tlačil ju k podlahe.

Vôbec sa nebránila. Spokojne som zavzdychal. Páčilo sa mi, že vie, kedy byť krotká. Prstom som jej prešiel po ústach, poslušne ich pootvorila. Nikdy som s ňou nič nemal, no aj tak šlo všetko ako po masle. Oprel som jej hlavu o stenu a rozopínal si zips. Letuška nasucho prehltila a nespúšťala zo mňa zrak.

„Zavri oči,“ pokračoval som pokojne a prešiel jej prstom po viečkach. „Otvoríš ich, až keď ti poviem.“

Úd, takmer až bolestne navretý, mi vyskočil z nohavíc. Dotkol sa dievčinyých úst a tie sa poslušne otvorili. *Nemáš poňatia, čo ťa čaká*, pomyslel som si a vrazil jej ho do hrdla až po koreň. Pridržiaval som jej hlavu, aby sa nepohla. Počul som, ako sa hrdúsi, a tak som prirazil ešte hlbšie. Áno, strašne sa mi páčilo, ako im pri tom vyliezajú oči z jamiek – ako keby si mysleli, že ich naozaj chcem udusiť. Pomaly som vyšiel a pohladil ju po líci, takmer starostlivo, jemne. Postupne sa upokojila a otrela si z pier hustú slinu.

„Chcem ti to urobiť do úst.“ Dievča sa trochu zachvelo. „Môžem?“

Zachovával som si kamenný výraz, ani náznak úsmevu. Letuška na mňa upierala veľké oči a po chvíli prikývla.

„Ďakujem,“ zašepkal som a hladil ju po lícach. Oprel som ju o stenu a znova jej vnikol až do hrdla. Zovrela ma perami. Fantázia! Začal som silno prirážať. Cítil som, že nemôže dýchať, a po chvíli sa začala vzpierajúť. Pridržel som si ju ešte pevnejšie. To je ono! Zaryla mi nechty do stehien. Najprv ma odstrkovala, a keď to nešlo, začala ma škriabať. Presne to mám rád, keď sa vzpierajú mojej sile, proti ktorej nemajú žiadnu šancu. Zavrel som oči a uvidel svoju Dámu, ako pre-

do mnou kľačí. Prebodávala ma temným pohľadom. Páči sa jej, keď s ňou takto zaobchádzam. Ešte silnejšie som zatlačil dľaňami položenými na jej hlave. Z očí jej sršala žiadostivosť. Viac som nevydržal. Ešte dva prudké pohyby a bol koniec. Semeno letušku ešte väčšmi pridusilo. Otvoril som oči a uvidel jej rozmazaný mejkap. Trochu som sa stiahol, aby som jej urobil miesto.

„Prehltni to,“ zavrčal som a znova ju potiahol za vlasy.

Po tvári jej stekali slzy, no bez okolkov poslúchla. Len čo som jej vybral vtáka z úst, zosunula sa po stene na päty.

„A teraz mi ho vylíž.“ Dievča strplo. „Dočista.“

Oboma rukami som sa zaprel o stenu a hnevľivo si ju prezeral. Napokon sa pozviechala a chytila ma do svojej drobnej dlane. Začala zlizovať zvyšky semena. Pri pohľade na jej snahu som sa neubránil úsmevu. Len čo som usúdil, že úlohu splnila, odtiahol som sa od nej a zapol si nohavice.

„Ďakujem,“ podal som jej ruku a pomohol jej vstať na roztrasené nohy. „Tam je kúpeľňa,“ ukázal som tým smerom, hoci lietadlo poznala ako vlastnú dľaň. Prikývla a pobrala sa k dverám.

Vrátil som sa k svojim spoločníkom a zvalil sa do kresla. Odpil som si drinku, ktorý medzičasom stratil správnu teplotu, no aj tak chutil výborne. Mario odložil noviny a pozrel na mňa.

„Za čias tvojho otca by nás všetkých postrieľali.“

Vzdychol som si, prevrátil oči a podráždene položil pohár na stolík.

„Za čias môjho otca by sme iba potajme obchodovali s alkoholom a drogami a nešéfovali najväčším európskym firmám,“ narovnal som sa a prebodol pohľadom svojho *consigliera*. „Nie náhodou som hlavou rodiny Torricelliovcov, otec to tak chcel. Odmalička ma vychovával tak, aby som náš rod voviedol do novej éry, keď sa raz chopím moci,“

pokrčil som plecami a trochu sa upokojil. Letuška nenápadne precupitala okolo. „Mario, viem, že ťa vždy svrbí prst na spúšti.“ Mužovi v rokoch, ktorý bol mojím poradcom, zahral na tvári letmý úsmev.

„Len sa ty neboj,“ pozrel som naňho vážne. „Domenico,“ otočil som sa k bratovi, ktorý zdvihol zrak. „Prikáž svojim ľuďom, nech už konečne začnú hľadať toho hajzla Alfreda.“ Pohľadom som sa vrátil k Mariovi. „Chcel si si zastrieľať? Dočkáš sa.“

Doprial som si ďalší hlt.

Keď sme konečne pristáli na letisku v Katánii, nad Sicíliou už zapadalo slnko. Obliekol som si sako a vybrali sme sa k východu z terminálu. Nasadil som si slnečné okuliare. Vonku bolo horúco. Krátko som pozrel na Etnu – dnes sa vynímala v celej kráse. Turisti sa zbláznia od radosti. S touto myšlienkou som vošiel do klimatizovanej budovy.

„Ludia z Aruby sa chcú stretnúť ohľadom tej záležitosti, čo sme preberali,“ spustil Domenico, ktorý kráčal vedľa mňa. „A musíme sa postarať o kluby v Palerme.“

Pozorne som ho počúval a v duchu zostavoval zoznam vecí, ktoré musím zariadiť ešte dnes. Vtom, hoci som mal oči otvorené, nastala tma. Uvidel som ju. Neveriacky som párkrát zažmurkal. Až doteraz som svoju Dámu videl len vtedy, keď sa mi zachcelo. Otvoril som oči dokorán a bola preč. Azda sa mi zhoršil stav a vidiny nabrali na intenzite? Musím zájsť na prehliadku k tomu somárovi, nech mi urobí testy. To však počká – teraz treba uzavrieť tú vec s kokaínom. Stratil sa mi celý kontajner. I keď „stratil“ nebolo práve najvýstižnejšie slovo. Cestou k autu som ju zazrel znova. Doriti, to hádam nie je možné. Vhupol som do auta a takmer som so sebou strhol Domenica, ktorý otvoril druhé zadné dvere.

„To je ona,“ zachripel som a ukazoval na chrbát ženy, ktorá sa od nás vzdiaľovala po chodníku. „To je tá žena.“

V hlave mi hučalo, nemohol som tomu uveriť. Alebo mám halucinácie? Zbláznil som sa? Autá sa rozbehli.

„Spomal“, zvolal mladší brat, len čo sme sa k nej priblížili. „A kurva“, vydýchol, keď sme sa dostali na jej úroveň.

Srdce sa mi na okamih zastavilo. Žena sa dívala priamo na mňa, hoci cez tmavé sklá auta nemohla nič vidieť. Jej oči, nos, ústa – celá bola presne taká, akú som si ju predstavoval.

Siahol som po kľučke, brat ma však zadržal. Akýsi plecnatý holohlavý chlap čosi zakričal na moju Dámu a ona sa vybrala jeho smerom.

„Teraz nie, Massimo.“

Zostal som ako obarený. Je tu, žije, existuje. Môžem ju mať, vziať si ju a byť s ňou už navždy.

„Čo ti preskočilo?!“ zvraskol som.

„Je s nejakými ľuďmi. Nevieme, čo sú zač.“

Auto znova nabralo rýchlosť a ja som nedokázal odtrhnúť zrak od vzdiaľujúcej sa postavy svojej Dámy.

„Hneď za ňou pošlem našich, nech ju sledujú. Ešte skôr ako dôjdeš domov, budeš vedieť, s kým máš tú česť. Massimo!“ zvýšil hlas, lebo som nereagoval. „Ak si vydržal toľko rokov, zopár hodín už počkáš.“

Prebodol som ho takým zúrivým a nenávisným pohľadom, akoby som ho mal zabiť. Zvyšky môjho zdravého rozumu mu dávali za pravdu, no prchké myšlienky boli v pre-sile a nechceli ho počúvať.

„Máš hodinu,“ vyštekol som s pohľadom zabodnutým do sedadla pred sebou. „Máš šesťdesiat minút, aby si zistil, kto to, kurva, je.“

Zaparkovali sme na príjazdovej ceste. Sotva sme vystúpili, podišli k nám Domenicovi chlapi a odovzdali mu obálku. Podal mi ju a ja som sa mlčky odobral do knižnice. Chcel som byť sám. Stále som neveril, že je skutočná.

Sadol som si za stôl, mierne roztrasenými prstami som roztrhol obálku a vysypal obsah.

„Neuveriteľné!“ Chytil som sa za hlavu, keď som na fotkách – teda už nie iba na obrazoch namaľovaných umelcami – uvidel tvár svojej Dámy. Má meno, priezvisko, minulosť i budúcnosť, o ktorej zatiaľ nič netuší. Ktosi zaklopal na dvere. „Teraz nie,“ zakričal som, ani som neodtrhol zrak od fotografie s poznámkami. „Laura Bielová,“ zašepkal som, dotýkajúc sa jej tváre na kriedovom papieri.

Materiál som skúmal pol hodiny. Potom som sa posadil do kresla a zízal do steny.

„Smiem?“ Domenico strčil hlavu do dverí. Keďže som mlčal, vošiel a sadol si oproti mne.

„A čo teraz?“

„Privedieme ju sem,“ odvetil som sucho a pozrel naňho. Sedel a prikyvoval.

„Ale ako?“ Díval sa na mňa ako na blázna, čo ma trochu podráždilo. „Pôjdeš za ňou do hotela a povieš jej, že odkedy si umrel, mávaš vidiny a v nich...“ hodil okom po poznámkach na stole.

A v nich som spoznal teba, Laura Bielová, dokončil som zaňho v duchu.

„Unesiem ju,“ rozhodol som rázne. „Pošli ľudí do bytu toho...“ vyhládal som meno jej frajera v poznámkach, „... toho Martina. Nech zistia, čo je zač.“

„Nezveríme to radšej Carlovi? Práve dorazil,“ navrhol Domenico.

„Dobre, nech Carlovi ľudia vyňuchajú všetko, čo sa dá. Musím nájsť spôsob, ako ju čo najskôr dostať sem.“

„Nemusíš nič hľadať,“ ozval sa ženský hlas. Pozrel som na dvere. Aj Domenico sa otočil. „Ja som predsa tu.“

S úsmevom na perách sa k nám blížila Anna. Jej dlhé nohy vyzerali vo vysokánskych topánkach naozaj božsky.

Doriti, zanaďával som v mysli. Celkom som na ňu zabudol.

„Tak ja vás nechám.“ Domenico sa s prihlúplym úsmevom zdvihol a vykročil k dverám. „Postarám sa o to, o čom sme debatovali, a zajtra to doriešime,“ rozlúčil sa.

Blondínka podišla ku mne a vsunula mi nohu medzi kolená. Ako vždy, voňala fantasticky – sexom a mocou. Vyhrnula si kokteilové minišaty z čierneho hodvábú a obkročmo na mňa vysadla. Bez varovania mi strčila jazyk do úst.

„Udri ma,“ prosila, hryzúc mi peru. Rozkrokom sa mi obtierala o rózporok elegantných nohavíc. „Poriadne!“

Oblizovala mi a hrýzla ucho, zatiaľ čo ja som sa pozeral na fotografie porozhadzované po stole. Stiahol som si uvoľnenú kravatu a vstal. Anna sa zosunula na zem. Otočil som ju a zaviazal jej oči. Usmiala sa a jazykom si prešla po dolnej pere. Nahmatala stôl. Lahla si naň, rozťahla nohy a vystrčila zadok. Bola naostro. Pristúpil som k nej a silno ju po ňom udrel. Hlasno vykričla a otvorila ústa. Pohľad na fotky na stole a prítomnosť mojej Dámy na ostrove stačili, aby som razom stvradol ako skala.

„To je ono,“ dychčal som a hladil jej vlhkú štrbinku. Hypnotizoval som Laurine fotky. Chytil som Annu za krk, nadvihol ju a povytáľoval spod nej fotky, na ktorých ležala. Ruky som jej zdvihol nad hlavu. Porozkladal som snímky tak, aby som na ne videl. Môcť tak pretiahnuť tú ženu na nich – po ničom inom som netúžil.

Už-už sa urobím. Rýchlo som si stiahol nohavice a strčil do Anny dva prsty. Zastonala a začala sa zviťať. Bola úzka, mokrá a horúca. Dľaňou som jej krúžil po klitorise a ona ešte pevnejšie zovreľa hrany stola. Ľavou rukou som ju schmatol za šiju a pravou ju udrel. Nevýslovne ma to uspokoľilo. Pozrel som na fotky a znova ju udrel, tentoraz silnejšie. Anna kričala a ja som ju mlátil, akoby som ju tým mohol pre-

meniť na Lauru. Zadok jej takmer sfialovel. Sklonil som sa k horúcim, rozochveným polovičkám s obrovskou chuťou lízať ich. Roztiahol som ju a jazykom kmital po jej sladkej dierke. Pred očami som mal len svoju Dámu.

„Áno,“ zaúpela potichu.

Musím ju mať, musí byť celá moja, pomyslel som si. Vstal som a nabodol ju na seba. Prehla chrbát do oblúka a po chvíli sa zrútila na stôl mokrý od potu. Silno som prirážal a ani na okamih nespúšťal zrak z Laury. Už sa to blíži. Zaskrátko na mňa uprie čierne oči, keď predo mnou pokľakne.

„Ty suka!“ precedil som cez zuby. Annino telo tuhlo.

Nekompromisne som do nej vnikal, nedbal som na to, že sa práve zmieta v orgazme. Kašľať na to. Pre Laurine oči som nevedel prestať a zároveň som už nedokázal vydržať. Chcel som cítiť viac, ešte intenzívnejšie. Vyšiel som z Anny a jediným prudkým pohybom som jej ho vrazil do úzkej ritky. Z hrdla sa jej vydral divoký výkrik bolesti zmiešanej s rozkošou. Jej telo ma zovrelo. Vzápätí som vybuchol. Pred očami som mal iba ženu svojich snov.

Pred ôsmimi hodinami

Zvonenie budíka mi prenikalo až do mozgu.

„Hore sa, miláčik, už je deväť, dovolenka volá! O hodinu musíme byť na letisku. Poobede si už budeme užívať na Sicílii, ale teraz šup-šup!“ Martin stál vo dverách do spálne a zubil sa od ucha k uchu.

Neochotne som otvorila oči. Veď je ešte noc! Čo je to za nápad, letieť o takejto hodine. Odkedy som pred pár týždňami dala výpoveď v práci, denný harmonogram sa mi úplne rozsypal. Chodila som neskoro spať, potom som dlho vylihovala, no najhoršie bolo, že som nemala žiadne povinnosti

a mohla si robiť, čo sa mi zachce. Pridlho som sa čvachtala v bahne hotelierskeho biznisu, a keď som sa konečne vypracovala na vytúženú pozíciu obchodnej riaditeľky, odrazu mi to bolo ukradnuté, a tak som zavesila kariéru na kliniec. Nikdy som si nemyslela, že v dvadsiatich deviatich budem bojovať s vyhorením, no stalo sa.

Práca v hoteli ma bavila a naplňovala, pretože v nej mohlo rásť moje rozmarné ego. Vždy keď som dohadovala významné kontrakty, až som sa chvela od vzrušenia, a keď som mala do činenia so staršími a ostrieľanejšími harcovníkmi v umení manipulácie, išla som sa zbláznit od radosti, najmä keď ťahali za kratší koniec. Každé víťazstvo vo finančných súbojoch mi dodávalo pocit nadradenosti a zaplňalo prázdne miesto v mojom vnútri. Nieкто by povedal, že je to hlúpe, no pre dievča z malomesta, ktoré ani nedokončilo vysokú školu, bolo prioritou všetkým naokolo dokázať, že na to má.

„Laura, dáš si kakao alebo čaj s mliekom?“

„Martin, nebuď ma! Ja ešte spím!“ Prevalila som sa na druhý bok a zakryla si hlavu vankúšom.

Do miestnosti dopadali lúče jasného augustového slnka. Martin neznášal tmu, a tak o zatemňovacích závesoch v spálni nechcel ani počuť. Tvrdil, že od šera ho chytajú depresie, ktoré sa so železnou istotou skôr či neskôr dostavia. Navyše, okná boli ako na potvoru orientované na východ, takže ma každé ráno rušilo svetlo.

„Urobil som oboje,“ vyhlásil spokojne. Stál vo dverách s pohárom studeného nápoja v jednej ruke a so šálkou toho horúceho v druhej. „Vonku je asi sto stupňov, takže to vidím skôr na kakao,“ nadvihol paplón a podal mi pohár.

Nahnevane som sa vykotúlala zo svojej vyležanej jamky. Dnešok ma aj tak neminie. Martin sa stále škľabil – už bol raz taký, hneď zrána plný energie. Patril k dobre stavaným chlapom s vyholenou hlavou – takým sa u nás hovorilo

„hrubokrky“. S nimi ho však spájali len fyzický vzhľad. Bol to najskvelejší človek, akého som kedy poznala. Viedol vlastnú firmu a vždy, keď sa mu podaril väčší obchod, posielal nemalú sumu na účet detského hospica. „Boh mi nadelil viac než ostatným, musím sa s nimi predsa podeliť,“ vravieval.

Z jeho modrých očí vyžarovala vrúcnosť a dobrosrdečnosť. Na tvári sa mu vynímal veľký, kedysi zlomený nos (nuž, nie vždy bol rozvážny a slušný) a plné pery, ktoré sa mi páčili najväčšie. Dokázal ich rozťahovať do okúzľujúceho úsmevu, ktorým ma odzbrojil zakaždým, keď som chytala nervy.

Mohutné predlaktia mu pokrývali tetovania, vlastne bol potetovaný celý s výnimkou nôh. Bol mocný, vážil vyše sto kílov, a preto som sa pri ňom vždy cítila bezpečne. Po jeho boku som musela so svojimi stošesťdesiatimi piatimi centimetrami a päťdesiatimi kilami pôsobiť dosť komicky. Mama ma od malička cepovala, aby som športovala, preto som sa vždy niečomu venovala. A keďže môj zápal nikdy netrval dlho, vyskúšala som hádam všetko od rýchlej chôdze po karate. Vďaka tomu som mala na rozdiel od svojho chlapa tip-top postavu, pevné a ploché brucho, svalnaté nohy, pevný, vypracovaný a pekne tvarovaný zadok – výsledok milióna drepaní, ktoré som spravila.

„Už vstávam,“ zašomrla som a na jeden dúšok vypila výborné chladené kakao.

Odložila som pohár a odšuchtala sa do kúpeľne. Pri pohľade do zrkadla som si uvedomila, ako veľmi potrebujem dovolenku. Takmer čierne oči som mala smutné a neprítomné. Nedostatok povinností ma uvrhol do apatie. Chudú tvár mi lemovali gaštanové vlasy, padajúce na plecia. V mojom prípade sa dala ich dĺžka považovať za úspech, pretože zriedkakedy presiahla pätnásť centimetrov. Za normálnych okolností som sa považovala za veľmi peknú, no v tých

dňoch to nešlo. Ubila ma vlastná nečinnosť, nechuť do roboty a absencia predstavy, čo ďalej. Môj pracovný život mal vždy veľký vplyv na moju sebaúctu. Bez vizitky v peňaženke a služobného telefónu akoby som ani neexistovala.

Umyla som si zuby, vypla si vlasy, naniesla maskaru a usúdila, že na viac sa dnes nezmôžem. Vlastne ani netreba, lebo nedávno som si z pohodlnosti dala urobiť permanentný mejkap očí, obočia a pier, takže som mohla ráno vyspávať a v kúpeľni tráviť minimum času.

Zamierila som do šatníka po veci, ktoré som si večer pripravila. Bez ohľadu na momentálne rozpoloženie a okolnosti, ktoré som nevedela ovplyvniť, som vždy musela byť oblečená čo najlepšie. Vo vhodných šatách som sa hneď cítila lepšie a mala som dojem, že to vníma aj moje okolie.

Mama mi často opakovala, že žena má byť pekná, aj keď má náladu pod psa. Keďže s tvárou som už žiadne zázraky urobiť nevedela, musela som od nej odpútať pozornosť. Na cestu som si vybrala svetlé džínsové šortky, voľné biele tričko, a hoci bolo už o deviatej ráno tridsať stupňov, sivé ľahké bavlnené sako. V lietadle som vždy mrzla. Takže keby som sa aj vonku varila, aspoň vo vzduchu mi bude príjemne (ak sa v lietadle vôbec môže cítiť príjemne niekto, kto má panický strach z lietania). Obula som si sivobiele tenisky od Isabel Marant na zvýšenej podrážke a mohla som vyraziť.

Vošla som do obývačky spojenej s kuchyňou. Interiér pôsobil moderne, stroho a chladne. Steny obložené čiernym sklom, bar s LED podsvietením a namiesto zvyčajného stola iba doska s dvoma stoličkami potiahnutými kožou. Masívna rohová pohovka prezrádzala, že jej majiteľ nie je nijaké tintítko. Spálňu oddeľovalo od obývačky veľké akvárium. V toto byte by človek márne hľadal ženské prvky. Dokonale odzrkadľoval životný štýl večne single chlapa.

Martin, ako vždy, sedel pri počítači. Bolo jedno, čo práve robí: či pracuje, má návštevu alebo pozerá film v telke, notebook mal vždy poruke ako najlepšieho priateľa. Akoby tvoril neoddeliteľnú súčasť jeho osobnosti.

Neskutočne ma to vytáčalo, no, bohužiaľ, tento zvyk si vypestoval už dávno predtým, ako sme sa spoznali, preto som sa necítila oprávnená žiadať od neho zmenu. Napokon, pred vyše rokom som sa ocitla v jeho živote práve vďaka tomuto prístroju, bolo by teda odo mňa pokrytecké naliehať, aby sa ho vzdal.

Spoznali sme sa vo februári. V tom čase som, čuduj sa svete, už vyše pol roka s nikým nechodila. Preto som sa jednoducho nudila a jednoducho na mňa doliehala samota, tak som sa rozhodla založiť si profil na internetovej zoznamke. Veľmi ma to tam bavilo a moje (už aj tak dosť veľké) ego ešte narástlo. V jednu dlhú noc som si prezrela už hádam sto profilov, keď som natrafila na ten Martinov. Vraj hľadá ďalšiu ženu, ktorá by mu načas vyplnila svet. Slovo dalo slovo, a tak sa stalo, že drobné dievčatko skrotilo potetovaného búrliváka. Naš vzťah nebol úplne štandardný. Obaja sme sa vyznačovali výraznými a výbušnými povahami. Obom nám to slušne páčilo a vynikali sme obsiahlymi vedomosťami v rámci svojich profesií. To nás k sebe priťahovalo a vzbudzovalo v nás obdiv i rešpekt. Jediné, čo v našom vzťahu chýbalo, bola iskra, živelná príťažlivosť, vášeň – tú sme medzi sebou nikdy nepociťovali. Ako raz Martin diplomaticky konštatoval: „V živote som sa už dosť našukal.“ Zato ja som bola ustavične rozpalená ako sopka. Sexuálnu energiu som ventilovala takmer každodenným masturbovaním. No aj tak mi s ním bolo dobre. Cítila som sa bezpečne a pokojne a to bolo pre mňa dôležitejšie než sex. Aspoň som si to myslela.

„Zlatko, som hotová. Už len nejakým zázrakom zavrieť kufor a ide sa.“

Martin so smiechom vstal od notebooku, vložil ho do tašky a vykročil k neposlušnej batožine.

„Myslím, že to zvládneme, mladá pani,“ vyhlásil a kľakol si na kufor, do ktorého by som sa zmestila hádam aj ja. „Ako vždy. Zase prekročíš limit na letisku. Tridsať párov topánok a pol šatníka. Ak využiješ aspoň desať percent z toho, čo si berieš, zjem kefu.“

Vyplazila som naňho jazyk a prekrížila si ruky cez prsia.

„Inak by som si nemala z čoho vyberať!“ vysvetlila som mu a nasadila si okuliare.

Na letisku som mala, ako zvyčajne, od strachu žalúdok ako na vode. Trpím klaustrofóbiou a lietanie z duše neznášam. Okrem toho som zdedila mamínu paranoju, takže väčšinu času si myslím, že na mňa za každým rohom číha smrteľné nebezpečenstvo. Preto nedôverujem ani lietajúcej plechovke s motormi.

V sklenej odletovej hale na nás už čakali Martinovi priatelia, ktorí nám naplánovali dovolenku. Karolína s Michalom boli spolu už celé roky, rozmýšľali o svadbe, no zatiaľ ostávalo len pri úvahách. On bol typ utáraného plejboja – opálený modrooký blondiak, vcelku fešák. Zaujímali ho iba ženské prsia, s čím sa ani netajil. Ona bola vysoká, dlhonohá bruneta s jemnými dievčenskými črtami. Na prvý pohľad ničím neohúrila, no keď ju človek lepšie spoznal, uvedomil si, že na nej niečo je. Elegantne ignorovala Michalove prejavy pudov. Zamýšľala som sa, ako to dokáže. Ja so svojou majetníckou povahou by som nezvládla existovať po boku chlapa, ktorý obracia hlavu ako periskop sondujúcej ponorky, len čo sa na obzore mihne nejaká žena. Prehltla som dve tabletky na upokojenie, aby som na palube nedostala panický záchvat a nestrápnila sa.

V Ríme sme absolvovali medzipristátie a hodinové čakanie. Potom už nasledoval, chvalabohu, len šesťdesiatminú-

toový let na Sicíliu. Naposledy som bola v Taliansku ako šestnásťročná a odvtedy som nemala o miestnych ktovieakú mienku. Taliani sú ukričaní, dotieraví a nevedia po anglicky. Zato ja som ovládala angličtinu ako rodný jazyk. Po toľkých rokoch strávených v zahraničných hoteloch som po anglicky niekedy aj rozmýšľala.

Keď sme konečne pristáli na letisku v Katánii, už zapadalo slnko. Chlapík za pultom v požičovni áut bol ako spomalený film, tak sme na hodinu stvrdli v rade. Martin umieral od hladu, a keďže som na jeho nervozitu nebola zvedavá, rozhodla som sa poprechádzať po okolí, aj keď nevyzeralo veľmi lákavo. Vyšla som z klimatizovanej budovy a hneď ma obľiala horúčava. V diaľke sa týčila dymiaci Etna. I keď som vedela, že sopka je stále aktívna, prekvapilo ma to. Kráčala som s pohľadom upretým do diaľky a nevšimla si, že chodník sa končí. Kým som sa spamätala, vynoril sa predo mnou obrovský Talian a takmer som doňho vrazila. Len tak-tak som stihla zabrzdíť. Zastala som mu asi päť centimetrov od chrbta. Chlapík sa však ani nepohol, asi si vôbec nevšimol, že som mu takmer vyliezla na hrb. Z letiskovej budovy rýchlym krokom vychádzali muži v tmavých oblekoch a tento na nich zrejme čakal. Zvrtla som sa na päte a pobrala sa naspäť k požičovni. Modlila som sa, nech už máme pripravené auto. Prehnali sa okolo mňa tri čierne SUV, pričom prostredné akoby trochu spomalilo, keď ma míňalo, no skrz čierne sklá som nevidela dnu.

„Laura!“ zavolať na mňa Martin a mával kľúčikmi od auta. „Kde sa táraš? Poďme!“

Pri vstupe do hotela v Giardini Naxos nás privítala veľká váza v tvare hlavy s vysokými bielymi a ružovými ľaliami. Ich vôňa sa niesla po celej impozantnej hale, bohato zdobenej zlatom.

„Úžasné, miláčik,“ obrátila som sa s úsmevom k Martini. „Ako vystrihnuté z čias Ľudovíta XVI. Som zvedavá, či budeme mať v kúpeľni vaňu s levími labami.“

Vybuchli sme do smiechu. Celá naša štvorica mala oči vidne rovnaké dojmy. Na to, že hotel patril do siete Hilton, nebol taký luxusný, ako by sa dalo očakávať. Mal mnoho múch, ktoré môjmu skúsenému oku rozhodne neunikli.

„Stačí, keď budú pohodlné posteľe, zásoby vodky a pekné počasie,“ ozval sa Michal. „Viac nám netreba.“

„Ach, áno, zabudla som, prečo tu vlastne sme. To nie je fér, že nie som alkoholička ako vy ostatní.“ Zo žartu som nahodila smutný výraz. „Škvírka mi v bruchu, naposledy som jedla ešte vo Varšave. Čo keby sme si švihli a zašli do mesta na večeru? Už sa mi zbiehajú slinky na pizzu a víno.“

„Povedala abstinentka závislá od vína a šampanského,“ podpíchol ma Martin a objal okolo pliec.

Keďže nás motivoval silný hlad, výnimočne rýchlo sme sa vybalili a o pätnásť minút sme sa zišli na chodbe pred izbami.

Bohužiaľ, nemala som dosť času na vhodnú úpravu na večer v meste, no už cestou do hotela som si v duchu prechádzala obsah kufra. Selektovala som veci, ktoré budú po preprave najmenej pokrčené. Voľba padla na dlhé čierne šaty s kovovým krížom na chrbte, čierne žabky, koženú kabelku so strapcami rovnakej farby, zlaté hodinky a veľké kruhové náušnice z toho istého kovu.

V rýchlosti som si orámovala oči ceruzkou, pridala trochu maskary, pretože sa mi počas cesty trochu zmazala, a zľahka si napudrovala tvár. Pred odchodom som si ešte po pamäti bez zrkadla pretrela pery leskom so zlatými trblietkami.

Karolína s Michalom na mňa vyvalili oči. Oni mali na sebe to, v čom prišli.